

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- רוא דשבת
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- ביהמ"ק הוא עיקר חייו
- ענין הישיבה על הקרקע
- פתח לנו שער
- הגיבור מבקש רק הנצחה
- הערב שילם בזמנו
- התורה הזמנית:
- מגיני הדור
- ה' מלך גאות לבש
- בין המצרים - ימי תקווה
- מצאתי מציאה בסדום
- חינוך לאבילות על ביהמ"ק
- הרגשת צער החורבן
- ערב ח"ב שחל בשבת

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

ישיבה על הארץ - לשם מה?

אין שום דבר בעם ישראל שמטרתו רק להתאבל. אבלות אצלנו היא נקודת עומק שדווקא משם צומחת תקווה חדשה

אותם ולהאריך להם את הדרך לארץ ישראל ואל הגאולה. הנסיונות למיניהם הם כמו מכשולים שתופסים את הרגליים, ומשאירים אותם נטועים במקום בעל כרחם. תשעה באב הוא היום שמסמל ביותר את אותה תקיעות. ביום הזה עם ישראל נכשלו בבניה של חיים, ובעקבות כך נגררו ארבעים שנה במדבר,

בתשעה באב אנו יושבים לארץ, ובכך מבטאים את שיא האבלות, אבל לא רק. אין שום דבר בעם ישראל שמטרתו רק להתאבל. אבלות אצלנו היא נקודת עומק שדווקא משם צומחת תקווה חדשה, וכמו שאמרנו חז"ל "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה". הישיבה על הארץ יש בה משמעות של אבלות וגם של צמיחה, וזה קשור לפרשת דברים.

תוכחה ראויה

בפרשה זו משה רבינו פותח בדברי תוכחה. בדבריו הוא מזכיר שמות של מקומות, וכוונתו לרמז על כך שבאותם מקומות היו כל מיני עקשניות פגמים ומכשולות והתנהגות שאינה ראויה. התוכחה לא נאמרה בפירוש אלא ברמז, והרמז היה דווקא באמצעות הזכרת שמות של מקומות, ולא בכדי.

רבינו מבאר (ליקוטי מוהר"ן ב, ח) שלא כל אחד ראוי להוכיח. התוכחה מטרתה לעורר את הריח טוב של הנשמה כדי להיטיב מעשיו ודרכיו. הבעיה היא שהתוכחה עוסקת בהכרח בדברים שאינם טובים, שכמעט בהכרח מעוררים ריח רע, וגורמים לתוצאה שהיא היפך המכוון. לכן לא כל אחד ראוי להוכיח, רק מי שידוע לעשות זאת בצורה כזאת, שלמרות התוכחה יעלה ריח טוב.

וזה מה שמשא רבינו עושה בתוכחתו. הוא מוכיח אותם ובאותה נשימה גם מלמד עליהם זכות, שהמקום הוא זה שגרם להם. שורשו של יהודי הוא מכסא הכבוד שהוא 'למעלה מן המקום', אך הוא חי 'בתוך המקום', ולמקום יש השפעה גדולה עליו. 'מקום' אינו דווקא מיקום גיאוגרפי, אלא הנתונים שיש לכל אחד; הטבעים, התכונות, הסביבה והרקע, כל אלו משפיעים עליו מאוד, והם הגורמים לכל הנסיונות והנפילות.

זה לא פוטר אף אחד מלשים לב מה הוא עושה, ולהיטיב דרכיו. אבל כדי שיוכל לעשות זאת, צריך לרומם אותו למעלה מן המקום. משה רבינו מוכיח בלי הנחות, אבל באותה נשימה הוא גם מרמז להם שהמקום הוא זה שגרם להם, ומשכך, אם רק יתרוממו קצת מעליו, למקום אליו הם באמת שייכים, יוכלו בנקל לתקן ולהשתנות.

ישיבה על הארץ

בעקבות אותם נפילות, עם ישראל התגלגל במדבר ארבעים שנה, ומזה גם נמשך חורבן הבית. משמעות הדבר הוא, ש'המקום' הצליח ללכוד

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

בית המקדש עיקר החיים ותיקון הכל

ב"ה יום א' וְאֶתְחַנֵּן תַּקְצָה לִפְנֵי:

מִתְנַבֵּה קִבְּלָתִּי וְכו' וְנִקְעַת הַדְּבָר עֲצוּר בְּבַחֲיִית נְאֻלְמָתִי דוֹמִיָּה וְכו' וְצִירִינִי לְקוֹם יִהְיֶה בְּעֵקֶר פְּהִיּוֹ אֲנִי יֵשׁ תְּקוּהָ אֲנִי אוֹלִי, וְאִם תִּכְתֹּב אֵלַי פְּעָמִים מְעַלְּם מְדִידוֹת נִמְשָׁן יִדְעָתִי כִּבְר עֲבַר עָלַי אֲלֵסִי אֲלֵסִים פְּעָמִים מְדִידוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, ה' יִתְפַּדֶּךָ יִדְחֵם מַעֲתָה, וְגַם עַל שְׂאֵר אֲנָשִׁים רַבִּים כֻּלָּם פְּהִינֵךְ שְׂעִיבֵךְ עַל כָּל אֶחָד מֵה שְׂעִיבֵךְ, וְכֹאשֶׁר רָאִיתִי וְאִנִּי רוֹאֶה עֲתָה עֲנִינִי מַעֲוָדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְכָל מִינֵי מְדִידוֹת וְצִוּוֹת וְיִסּוּרִים וְכו' שְׂעוּבָרִים עַל כָּל אֶחָד בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת הַכֹּל נִמְשָׁן מִחֻבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשָּׁם עֵקֶר הַקִּדְשָׁה עֵקֶר הַחַיִּים עֵקֶר תִּקּוֹן הַכֹּל. וְנִקְעַת אֲשֶׁר חָרַב בֵּית חַיִּינוּ בֵּית קִדְשֵׁנוּ וְתַסְמָנְתֵּנוּ אִין לָךְ יוֹם וְכו' כְּמוֹ שְׂאֻמְרוֹ רִדְלָה מֵה נִאֻמְרוֹ מוֹהֵר דְּבָר, בְּפִרְט הַחֻבֵּן שְׂאֻמְלָל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁהוּא חֻבֵּן בֵּית הַתְּכֵמָה וְהַדְּעָת, וְאִין מִי יַעֲמֵד בְּעֵדֵנוּ וְאִין לָנוּ עַל מִי לְהוֹשִׁיעַ מִן אֵם עַל רַחֲמֵי הַמְּרָבִים בְּכָה הַצִּדִּיקִי אֲמַת שְׂמִמְטִיקִין רַחֲמִים חֲדָשִׁים בְּכָל עֵת, וְעַל זֶה יֵשׁ לָנוּ עוֹד תְּקוּהָ לְבָלִי לֵאשׁ עֲצָמֵנוּ חַס וְשְׁלוֹם מִן הַצִּעֲקָה וְהַצִּעֲקָה בְּפִרְט בְּעֵת וּבְיָמִים הַמְּרָבִים הָאֵלֶּה, מִי יִתֵּן רֹאשֵׁנוּ מִיָּם וְעֵינֵינוּ מִקֹּדֶר דְּמַעְהָ שְׂפִינֵל לְשִׁפְף שִׁיחֵנוּ כְּפִיָּם נִכַּח כְּפִי ה' עַד יִתֵּן יוֹשִׁיעַ אוֹתֵנוּ מַעֲתָה בְּנִחְמוֹת וְשִׁוְעוֹת אֲמַתִּיּוֹת לְנִצָּח:

דְּבָרֵי אֲבִיךָ הַפּוֹתֵב בְּמִדִּידוֹת הַלֵּב מֵאִין הַפְּתוֹת עַד יִשְׁתַּקֵּיךָ וְיִרְאֵה ה' מִן הַשְּׂמִימִם נָתַן מִבְּרַסְלָב:

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קכא	ליקוטי הלכות ברוך ח"ה	משנה ברוך ח"ה	דף חובת עבודה
שבת	ח	ה:	קכג	מז.	מה
א	ט	ו.	קכד	מז.	מו
ב	י	ז.	קכה	מז.	מז
ג	יא	ז.	קכו	מז.	מח
ד	יב	ז.	קכז	מח.	מט
ה	יג	ח.	קכח	מח.	נ
ו	יד	ח.	קכט	מט.	נא

עיון התורה הזמנית ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ס"א - ח"ב תורה ד'

(על פי ליקוטי הלכות, ערלה ד)

פתחו של עולם

רבינו מביא בתורה י"ט את לשון הזהר הקדוש 'יש מדורה של שבעין כוכבין', יש להבה של שבעים כוכבים.

רבינו מפרש שם שהכונה על שבעים אומות, על אף שבכל לשון ושפה יש מדה רעה, אבל בפעם הברית נמצאים כל המדות רעות, כל השבעים כוכבים בוערים שם.

ולכן צריך באמת להרבות בדיבורים לפני השי"ת.

חם לבי בקרבי? האש בוערת? העצה היא, 'דברתי בלשוני', אין לי עצה אחרת לקרר את החמימות, רק ע"י הדיבור.

אצל המנורה היו שבעה נרות, 'שבעה קני המנורה', בזוה"ק כתוב 'מנרתא דא רישא - תרין עינין, תרין אודנין, תרי נוקבא חוטמא ופה', הפה הוא ה'נר האמצעי', וכמו שמוכא שכל הנרות התכופו מול הנר האמצעי, כך גם כולם כופפים את עצמם אל הפה.

אוי! הפה, הפה. אוי! הפה, הפה.

אם הפה הוא 'שפה ברורה', אם השי"ת עוזר והפה שמור [אפגהיטן] ומשתמשים בו רק לשם ה', אזי מתכופפים באמת כל הנרות אצל הפה.

וכך היה מרגלא בפומיה דרבי אברהם בר"נ: 'הפה הרי הוא כמו טחנת קמח, כשהוא סגור ונעול, לא נטחון שם, כך גם הפה, כשהוא סגור, הוא מפסיד את מה שהיה יכול לטחון אז...'

תפתח את הפה! פתח פיך! למה אתה מחזיק את הפה סגור?

רבינו אומר שהכריכה של הספר הריהו כבר מניעה ללמוד את הספר, הספר מונח על השלחן, אבל תפתח את הכריכה!

כך גם אותו הענין עם הפה, תפתח את הפה!

כתוב בגמ' שהקב"ה אומר 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם', תפתח לי חור קטן מאד כ'חודו של מחט', שזה אפילו לא נראה לעין. כך גם אומר השי"ת 'תפתח לי רק את הפה, אני לא רוצה ממך יותר מזה, תפתח לי רק את הפה ועשה משהו, אני כבר יפתח לך, אני כבר יפתח לך כפתחו של אולם.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לספר לשון הרע אפילו אם כל הסיפור אמת, כי זה יותר מזיק לאדם שעליו מספר, כי ניכרים דברי אמת ונכנס ללב השומע.

קל וחומר שאסור לספר לשון הרע של שקר, אפילו אם עיקר הסיפור אמת אלא שהוסף פרט או השמיט פרט, ועי"ז מתגנה האיש שדיבר עליו, יותר ממה שהיה באמת, נקרא מוציא שם רע.

ההבדל בין לשה"ר למוציא שם רע לענין תשובה, כי המספר לשון הרע וגרם נזק או צער למי שדיבר עליו, צריך לפייסו ג' פעמים במינוי ריצוי שונים. אבל המוציא שם רע אין לו מחילה עד שירצה את חבריו, ואפילו מאה פעמים.

(שו"ע א"ח סי' תר"ו ס"א, ובמ"ב שם, קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף א)

י"י ע"י רבוי המחלוקת קשה מאד לקבץ בי פנישתא חדא ומתא חדא שישבו באמת... פי ע"י שיתקבצו בי פנישתא חדא ויאמרו כל הדברים שבקדשה בבונה ובהתקשרות לצדיקים אמתיים, עי"ז יתקנן הכל, ואז ישובו כלם לה' יתברך... ותבוא הגאולה שלמה במהרה בימינו, אמן בן יהי ציון. (נ"ט לסעודה ו. ס)

הגיבור אינו חפץ רק הכנעה [ב]

א [רביז"ל מספר על הגיבור שהולך וכובש את העולם, וכולם מפחדים, והבעל תפילה אומר לבני המדינה של העשירות שהגיבור אינו חפץ בכלום רק 'הכנעה'.

כי השי"ת מתנהג הרבה פעמים במידת הדין, ויש לו הרבה שלוחים לכך. כי כל הצרות והפחדים שיש בעולם הם רק ממנו יתברך שהוא שופט ודן את העולם. ובאמת אינו חפץ להרע לעולם, אלא חפץ שבני אדם ישפטו את עצמם וידונו את מעשיהם, וכך ממילא יתבטלו כל הדינים, כי כשיש דין למטה אין דין למעלה.

ב [וע"כ בתשעה באב מתאבלים על חורבן ביהמ"ק, וזהו אנו זוכים לבנותה. כי עיקר הגלות שיש צרות רבות, והעולם מלא בפחדים ויראות מכל מיני דברים שבעולם. זה רק מחמת שבבית המקדש היה מקום המשפט, ושם היו הסנהדרין שופטים את העם, וכך היה בירושלים 'יראה שלמה'. וכיון שנחרב המשפט, שעיוותו הדין לפני החורבן, לכן נחרב הביהמ"ק, וממילא איבדנו הדין האמיתי של ה' שחפץ רק בהכנעה שימליכו אותו ברצון. וכיון שנאבד היראה ונחרב הבית, ממילא נתמלא העולם במידת הדין של הגלות.

ג [אך בניקל אפשר להמתיקו, על ידי שאנו דנים את עצמנו, ויושבים על הארץ, מפנים המח מטרדות אחרות, להתרכז רק על כך שנחרב המקדש בעונותינו, כי כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו, כאילו נחרב בימיו. ועל ידי פעולה זו שאנו מבכים החסרון, בזה בעצמו אנו ממתיקים הדין והיראות האחרות שה' שולח אלינו, כי כשיש דין למטה אין דין למעלה.

ד [ולכן מענים הנפש בתשעה באב, שבזה שאנו שופטים את עצמנו, בזה ממתיקים שלא יענישו מלמעלה. כי זה ידוע שאפילו אם ניקח את כל הצרות והצער והיסורים של כל בני עולם בכל הדורות, לא יעלו הם כנגד רגע אחד של צער שיש בגיהנם על הרהור קל אחד. ומהו אם כן תקוותנו.

אך האמת שעל ידי צער קטן בעולם הזה ממתיקים הרבה גיהנם. ולכאורה אין ייתכן להבין הדבר, שרגע אחד של מניעת הנאה בעולם הזה, ממתיק הרבה גיהנם שכל צער העולם אינו עולה לרגע אחד צער בגיהנם.

אך הביאור הוא, שהשי"ת חפץ להטיב, ואינו רוצה במידת הדין להרע ולהעניש, אלא רק לעורר את האדם שיכנע אליו, כי הגיבור רוצה רק הכנעה. ולכן אם האדם בא מעצמו לשפוט מעשיו, ואף שרואה בפועל שאינו יכול לשנות את מעשיו, בכל זאת אינו בורח, אלא יושב ומקונן על ריחוקו, ואף מענה עצמו קצת, בזה מראה שהוא נכנע ורוצה רק מלכות ה', וממילא ממתיק כל הדינים מלמעלה, (ע"פ ליקו"ה הרשאה ג').

הליכות

שיחות ומנהגים

משבת לתשעה באב

מה שמשותף ומתאבל ומשתוקק וכוסף ומתגעגע לבנינו, בזה ממש כאלו יש לו חלק בבנינו.

והנה בודאי כי מזכירים את עצמו שהולכין אלו הימים והעבודה הקשה הזאת לשבר את הלב כנ"ל, בודאי קשה לסבול זאת, ואף גם כמה עניינים שאין רוחצין בחמין וגם מפטירין חזון, והרב שידוע לקונן צריך להפטיר וכו'. אבל מאידך גיסא, שאנחנו כבר הרגשנו כל השבוע צער ויסורים והאבלות על ירושלים, וגם יודעים שהולכים ימים שצריכים להתגבר ולהתאבל יותר ויותר, עכ"פ משמחים ומנחמים את עצמם בזה שהולך יום מנוחה וקדושה כזה, שבת קודש יום שמחה וחדווה, ואוכלים ומתענגים בתענוג שבת שהוא יום שמחה וחדווה בכל העולמות ומצפים שבזכות היום הקדוש הזה שבת קודש, סוף כל סוף יושיענו השי"ת ויגאלנו גאולה שלמה בקרוב אמן. (ימי שמואל ג, זה)

ועל כן בודאי ביום ערב שבת קודש כבר הכנתי את עצמי לקדושת שבת, ומנחמים על האבלות שבכל השבוע, ואדרבה, מרגישים אז חיות גדול והתקרבות להשם יתברך, ובכן הכנתי את עצמי לשבת חזון פרשת דברים, ואינם רוחצין בחמין ובורית, ורק טובלים במקוה קרה, אבל אנו לובשים בגדי שבת ככל שבת, ובא שבת בא מנוחה.

והנה כן קיבלנו השבת קודש חזון בחיות וכיסופין והשתוקקות לבניי ירושלים ובית המקדש וכו', והלב הומה לנגד הימים הבאים קודם תשעה באב ותשעה באב, שעל כל פנים החיוב בהם להתבונן על אבדותינו העמוקה, ושאנחנו יש לנו חלק בזה כי כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו וכו'. ועכ"פ, חיוב גדול להתעמק בצער ויסורים והשתוקקות וכסופין בכלות הנפש 'יתן בעפר פיהו', ולצעוק ולבכות השיבנו אליך ונשובה, שבזה בעצמו,

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ה' מאמר ז'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ז] ולתנצל מזה הוא על ידי המגנים שבדור. כי יש מגני ארץ, שהם מגנים עליו ומצילין אותנו, כי הם מכניעין החותם דסטרא אחרא, שנעשה על ידי הגאון פנ"ל, בבחינת (איוב מ"א): "גאון אפיקי מגנים סגור חותם צר", שהם סוגרין ומכניעין חותם דסטרא אחרא, שהיא בחינת תאוה פנ"ל, שנעשה על ידי גאון פנ"ל, ועל ידי שהם מכניעין זאת התאוה, שהוא בחינת חותם דסטרא אחרא, על ידי זה נעשה בחינת תפילין, מזה, שהם בחינת חותם דקדושה, בחינת (שיר השירים ח): "שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך" (עין תקון א ותקון כ"ב):

כי עקר תקון המזין על ידי שביטת תאוות נאוף, כי עקר המזין על ידי לחות הגוף, כי המזין הוא כמו נר דולק, והלחות שבגוף הם עולין להמזין, ונעשין שמנים אל המזין. נמצא שעקר המזין על ידי לחות ושמנונית הגוף. על כן על ידי שמכניעין תאוות נאוף, ואין יוצאין לחות ושמנונית הגוף לחוץ, על ידי זה עולין הלחות אל המזין ונעשה שמנים, שזה עקר המזין. על כן על ידי המגנים פנ"ל שמכניעין תאוה זו, על כן הם עושים על ידי זה בחינת תפילין, מחוץ פנ"ל, כי הם מעלין לחות הגוף מבחינת החתים קשרו, עושים מזה מחוץ בחינת תפילין, כי תפילין הם התגוצצות המזין, ועל כן נקרא התפילין יקרא, כמו שאמר רבותינו, זכרונם לברכה (מגלה ט"ז): "ויקרא" אלו תפילין, כי התפילין נעשין על ידי תקון תאוות נאוף, שהיא בחינת: "אשת איש נפש יקרה תצוד", פנ"ל, ועל כן נקראין התפילין פאר, כי נעשין על ידי תקון הגאון וההתפארות, שמביאין הגרים פנ"ל:

קדושת התפילין

רבינו ממשיך לבאר שהעצה לנסיון של התגברות הגאון שבאה ע"י הגרים, שע"ז מתגברים התאוות, הוא הארת המגיני ארץ שהם מכניעים את החותם דסטרא אחרא, כי הם מכניעים את התאוות ועושים מזה עצמו בחינת תפילין שהם תיקון המזין.

כי תפילין, שהוא אור עצום ונורא וקדוש מאוד, חייב להיעשות דייקא מעור בהמה, וזה מלמדנו שהארת המזין הוא דייקא ע"י שלוקחים דבר גשמי ובהמי, והופכים את זה לתפילין שקדושתו עצומה ונוראה מאוד, וקדושת התפילין היא דייקא ע"י הצמצום שלוקחים את הפרשיות הקדושות ומכניסים אותם לתוך הבתים, כי קדושת התפילין הוא דייקא ע"י צמצום, ודייקא ע"י שלוקחים עור בהמה ומזה עצמו נעשה קדושת התפילין.

וזה מה שמלמד אותנו רבינו שכל המחשבות שהם היפך הקדושה שמתגברות על האדם, מהם דייקא יכול לזכות לקדושה הנוראה של בחינת תפילין, כי דייקא ע"י מחשבות אלו ע"י שיהפכם אל הקדושה, זוכה להארת התפילין שהוא הארת האמונה, אלא שמה שמונע את האדם מכל זה הוא הגאון שלו, שלכן כשעובר עליו נסיונות ובלבולים הוא נופל ומתייאש כי רואה שלא הגיע לשלימות שרצה, ואדרבא עוברים עליו נסיונות ובלבולים, ויש לו מזה חלישות הדעת ובזיונות, אבל כשהאדם מכניע את הגאון ומחפש רק לגלות גדולת הבורא, אזי מבין שאדרבא דייקא מתוך הבלבולים האלו בונים את בניין האמונה והארת הדעת.

גאון אפיקי מגינים סגור חותם צר

וכפי שמביא רבינו את הפסוק "גאון אפיקי מגינים סגור חותם צר", כי יש כח של מגיני ארץ שיכול להגן על האדם גם בתכלית הירידה, ולשמור עליו ממה שהסטרא אחרא רוצה להפיל אותו למקומות לא טובים, אבל ע"י הגאון של האדם בזה הוא מוציא את המגינים [אפיקי לשון מפיק, שמוציא ומעביר]. כי מחמת הגאון שלו לא מתאים לו לרדת ולברר בירורים, ואינו מבין שזה עיקר שליחותו בעולם, ולכן אינו פותח את המוח והלב לקבל את החיזוק שמחזקים אותו המגיני ארץ, וממילא נופל

הערב השיב את החוב

אותו יותר מכל הון שבעולם. בנוסף, הוא זה שמימן את בניית המדרגות, והספיק לראות את תחילת בניינו של בית מקדש מעט, בטרם הסתלק למורמים.

הרבה מפעולות החסד שלו, נותרו עלומות ונסתרות. על אחת מהן סיפר האדמו"ר מ'תולדות אהרן', רבי אברהם יצחק קאהן זצוק"ל. היה זה כשהלוויית ר' משה, הבחינו באדמו"ר הצועד בין המלוים כשעיניו דומעות. אחד המשתתפים שהבין כי יש דברים בגו, שאלו מה לכבודו עם המנוח, והאדמו"ר השיב:

"בעת בנייתי את בנין בית מדרשי, שעלה הון רב מאוד, לא ידעתי מאין יבוא עזרי להשיג סכום כה גדול, ברוב צערי לא ידעתי את נפשי, שפכתי שיח לפני אדון כל שיתקני בעצה טובה כדת מה לעשות לצאת מהסבך אליו נקלעתי. לאחר תפילתי שהיתה רוויה בדמעות, לחש באוזני אחד ממקורביי כי ליד ביתו מתגורר סוחר עצים, מחסידי ברסלב, ור' משה ירוסלבסקי שמו, שעל אף שאין לו מוסד של גמ"ח, הוא מלווה סכומים נכבדים מאוד לכל יהודי הפונה אליו, ואולי כדאי לגשת אליו.

"כשישמעתי זאת" - המשיך האדמו"ר לספר בעודו מהלך אחר מיטת ר' משה - "מאוד חששתי שאולי בגלל היותי רחוק ממשנת ברסלב, לא אשיג אצלו את מבוקשי, אך התגברתי וירדתי לביתו ושפכתי את כל לבי לגדו מלב אל לב וביקשתי ממנו סכום גדול מאוד במושגי הימים ההם, ומה אומר ומה אדבר, נעניתי מידי! לשאלתו, מי ערב בעדי, ענית לו: 'קודשא בריך הוא ערב בעדי'.

"ר' משה הצדיק, בתמימותו הטהורה, בטח באמונתו והלווה למשך תקופה של כמה שנים. כשהגיע זמן הפירעון ועדיין בביסי לא היה לשלם לו, ניגשתי אליו שימתין לי עוד זמן מה, ושוב נענית. והנה כשהגיע זמן הפירעון השני ובידי היה בסייעתא דשמיא כל הסכום, נשאתי רגלי בשמחה לכיוון ביתו על מנת לסלק את חובי שכל כך העיק עלי. נקשתי קלות על דלת ביתו, וכשראני וחשב כנראה שבאתי לבקש ארכה נוספת, ענה לי בקול מרגיע: 'הנכם יכולים להחזיק בכסף ולהשתמש בו כרצונכם ואינכם צריכים לסלק לי כלום, כי ה'ערב' - הבורא יתברך - כבר שילם לי...'

"וכי לא אבוא להשתתף באשכבתיה דר' משה?!", הפטיר האדמו"ר מ'תולדות אהרן' בדמעות בעיניו. (ע"פ הספר 'שלהבת בכפור')

איש חסד בכל הווייתו היה החסיד הנאמן ר' משה ירוסלבסקי. לפני התגורר במוסקבה בירתה של רוסיה. הוא מסר נפשו על שמירת יהדות ועל ארגון הקיבוץ בראש השנה באומן, כשהוא דואג שנה בשנה לסעודות לבאי הקיבוץ, בעקבות נס שאירע לו בתחילת המהפכה הקומוניסטית, כשכמעט הוצא להורג וברגע האחרון ניצלו חייו. אז קיבל על עצמו לדאוג להאכיל את החסידים המתקבצים בצילו של הרבי ביום הדין. ר' משה נאסר שוב בעיצומו של ראש השנה

החוב נמחל.

האדמו"ר מ'תולדות אהרן' רבי אברהם יצחק קאהן זצוק"ל

תרח"צ, בעון ארגון אסיפה ללא אישור ממשלתי. אך בנסי נסים יצא שוב לחירות, ולא זו בלבד, אלא שאף זכה במה שמעטים זכו לו באותה תקופה; באשרות יציאה לו לכל משפחתו מרוסיה הסובייטית!

כאן בירושלים, בעצת גדולים, המשיך במנהגו לארגן סעודה בכל שנה, אך הפעם בח" בתשרי, הילולת רבינו הקדוש. כמו כן הדפיס חלק מ'ליקוטי הלכות', ספר שהיה יקר המציאות באותם ימים. הוא הקים בית-עסק לממכר עצים בשכונת 'בית ישראל', במסגרת זו סייע בבניית בית הכנסת דחסידי ברסלב בשכונת 'שערי חסד' הירושלמית, כשהביא בעגלתו עצים וחומרי בנייה למען בית השם.

בהמשך נטל חלק בבניית בית המדרש דחסידי ברסלב בשכונת מאה שערים. באותה תקופה רכש החסיד ר' אליהו חיים רוזין את מבנה המאפיה ברחוב סלנט בדמי מפתח, כדי לבנות במקומו את בית המדרש, בהמשך רצה לקנות גם את טחנת-הקמח הסמוכה ואת מלון 'ארץ ישראל' הצמוד לה, כדי להרחיב את השטח. הוא פנה אל ר' משה ואמר לו שברצונו לקנות מגרש בפאתי מאה-שערים, כדי לבנות עליו בית מדרש על שם הרבי. ר' משה הלווה לו 10,000 לירות לשם קניית המגרש. לאחר שהצליח ר' אליהו חיים ביגיעה רבה לגייס אלף לירות בלבדם ולהחזירם לו, מחל לו ר' משה על כל השאר. בניית בית המדרש שימחה

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

ממה מוהר"ן
נהנה מאוד
מאוד?

תשובה לחידה הקודמת:

על איזה מחשבה כתב מוהר"ן ש"הוא רק פיתוי ומחשבות היצר הרע"? "שכמה בני אדם מייאשן עצמן כאילו נפשם אנה מסוגלת כלל לעבודת ה'". (ליקוטי הלכות, ברכת השחר ח"ג)

הזוכה: נחמן בר"י אטינגר בית שמש
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

מכתב מפרשת ראה

ה' מלך גאות לבש

אלא הסתלקו מאתנו הדרכים והלבושים, להכיר את ה' בתוך כלי המח והלב.

קינות על חסרון הצמצום

ה' לא כמו שנדמה בעולם, שהחורבן היא שה' עזב אותנו ח"ו, אלא שהשית' שבר את הכלים שעל ידם נוכל להכיל בלבנו ובדעתנו את מציאותו, ועל כך בעצמו אנו מתאבלים שאנו יודעים שהוא ממש נמצא איתנו, ולמה אין לנו הכלים להשיגו.

ועל זה בעצמו מתאבלים בקינות, ומרבים בשיחה להשית', מספרים לו את הגעגועים שלנו אליו, בכדי לעורר אותו להתלבש ולהצטמצם מחדש בביהמ"ק הפרטי שלנו. כי כאשר יהודי מצמצם את עצמו לרצות רק את ה', אזי ה' מצמצם בכיכול את עצמו לתוך כלי האדם שיוכל להשיגו ולהרגישו. ה' ולכן עיקר האבילות הוא על הסתלקות אור הצדיק מאתנו (ליקו"מ ס"ז תנינא), כי הצדיק מגלה דרכים ותורות המצמצמים בפרטיות לכל אחד דרכי מחשבה של אלקות המתלבשים במוחו וליבו.

שבת – להלביש ולצמצם גדולת ה'

ו[ב]קבלת שבת אומרים 'ה' מלך גאות לבש' – מזמור מלא הוד אשר בו ממליכים את ה'. והמשמעות של תיבות אלו הם, שה' נעשה למלך דווקא על ידי שמלביש ומצמצם את הגאות והגדולה שלו, וכך אפשר לראות את מלכותו שיוורד אלינו.

כי בתחילה מזמרים בהשתוקקות 'לכה דודי' בו מעוררים את ירושלים שתצא מעפרוריותה, ובעיקר את ירושלים הפרטית שהיא הלב של כל אחד, אשר בו אמור לשכון יראת ה' [כפי שהארבנו במאמר קודם], ולאחר מכן אנו מצמצמים את אור ה' אלינו, ומלבישים את הגדולה של ה' בכמה מלבושים ואז אפשר לראות בעיניים את מלכותו. שזהו עיקר החידוש של שבת, אשר בו אור ה' נעשה מצומצם אלינו, שאפשר להתחיל לחשוב מחשבות מצומצמות מהמציאות שלו. לא לחפש בדווקא תבערה, אלא לצמצם מחשבות לכלים הפרטיים שלנו, (ע"פ ליקו"מ רי"ט).

א[ה] הרבה שואלים מה משמעות החורבן, לא ייתכן לומר שה' השליך אותנו והתרחק מאיתנו, שהרי ישנם פסוקים המעידים שה' הולך איתנו בגלות, וכן הצדיקים דברו עמנו שצריכים להתחזק במחשבות שה' נמצא איתנו. ואם נאמר שהגלות הוא ההסתרה שאין רואים זאת שה' עמנו, אז מה המשמעות למעשה בכך שה' עדיין נמצא איתנו.

הגלות הוא שבירת הכלים לחיות האמת

ב[ו]ביאור הדבר הוא, שאמנם עיקר היהדות הוא להחיות את הלב תמיד באמונה שלימה, שהשית' נמצא בכל מקום, ומשיגה על כל פרט ועל כל מקרה שנעשה בעולם. וח"ו מלחשוב, כאילו השית' נטש אותנו בעת החורבן. ועל כך בדיוק אנו מתאבלים. למה אין לנו את הדעת שהשית' נמצא עמנו. כי אנו יודעים ובקיאם בדיבורי אמונה שהשית' אוהב אותנו, אך למעשה אין לנו את הדרך והעצה איך לתפוס את האמונה לתוך מציאות החיים.

וזהו מציאות הגלות. על אף שבוודאי השית' נמצא עמנו בכל מקום, לנו אין את הזכות להכניס את אורו הגדול לתוך מוחנו וליבנו הקצרים, המלוושים בגוף מגושם, המלא ביישות ואנכיות. כי בזמן ביהמ"ק היה מאיר אור הדעת והיה לנו כלים לקבל ולהכיל את הדעת הזו.

בית המקדש היה מצמצם האור

ג[ב]ביהמ"ק היה אור בתוך כלים, היינו יכולים להכיל בכלים המצומצמים של המח והלב את כל הידיעות של האמונה למעשה בתוך החיים. כי השית' מחמת אהבתו את ישראל, צמצם את עצמו בכמה לבושים, והסתיר גדולתו, וכך השרה שכיתנו בביהמ"ק, בכדי שנוכל, להכיר ולהשיג אותו ית', כפי מיעוט השגתינו.

ומשחטאו עם ישראל, קרע השית' בכיכול את לבושו, והתגלה גדולתו. וממילא, נחרב ביהמ"ק. ולא שח"ו נסתלק הוא מעמנו,

מושגים בתורה ה' תניינא

השגות

גרים

התקשרות עולם התחנות ועולם העליון זה בזה, היא על מנת להעלות ולקשר את כל כוחות הבריאה וניצוצות הקודש לשרשם. ומהות הדבר הוא ענין העליה, שכל חלק וניצוץ ונשמה יעלו למעלה אל המדות והמוחין, כדי שבכל חלק וחלק יתוודע שיש לו שורש למעלה ועל ידו יתגלה הדעת בגדולתו ויתברך, וזה הוא חיזוק האמונה ביותר שבכל מקומות ממשלתו. אבל כל זמן שאין מעלים אותם אל המוחין, עניינם הוא בנפילה, שיש בהם כח הרע להשאר במקומם בגאווה ולא להתכלל בעלייתם לגילוי הדעת בגדולתו ויתברך. והמכות המופלאות ח"ו שנגרמים מנפילת האמונה עיקרם שכל הכוחות לא יהיו מקושרים באחד לעבודתו, והכל נופל ח"ו, אבל דווקא משם מלקטים ומעלים כל ניצוץ ונשמה ומקשרים אותם.

מאוד עד שהסט"א סוגרת אותו בחותמה [סגור חותם צר], כי מפילה אותו לתאוות ודמיונות ובלבולים, והעיקר לחלישות הדעת וייאוש עד שנופל מהאמונה, ואז חוזרים ונתחזקים האמונות כזביות שנדמה לו שאינו יכול באמת לעבוד את ה', ונופל לעצבות ומרה שחורה יותר ויותר, אבל אם האדם מחפש רק כבוד ה', אזי יש לו את הכח לקבל את הארת המגיני ארץ, ולהפוך את הבלבולים לתכלית הקדושה, כי דייקא מבחינת החתים בשרו שהם בלבולי המחשבות, מהם דייקא נעשה בחינת חותם דקדושה כי שלימות הקדושה הוא דייקא מתוך הבלבולים והנסיגות, כמו תפילין שנעשה דייקא מעורר בהמה וכנ"ל.

וזה בחינת (שמות): "ומשה היה רעה". משה הוא הדעת בחינת מוחין, תפילין, הוא רועה דקדושה, הפך 'רעה זונות' (משלי כ"ט). וזה בחינת שבעה רועים דקדושה, בחינת משה היה רועה בחינת תפילין, שין של שלשה ראשים, שין של ארבעה ראשים, שיהם בחינת שבעה רועים הנ"ל. וזה בחינת שדי של תפילין, זה בחינת הצמצום, שצריך כל אחד ואחד לצמצם את מחו ושבולו, שלא להניח את המח לצאת חוץ לגבול שיש לו, שלא יהיה משוטט המח בקו שאין לו רשות לפי מדרגתו, בבחינת (תנינא): 'במפלא מקדש אל תדרש, במקדש מקדש אל תחקר', שזהו בחינת שדי בחינת צמצום, כי שדי שיש די באלקותו לכל בריה (במובא בפירוש פירוש קדוש), הינו שכל בריה יש לו די וגבול באלקותו ויתברך, שאסור לו לילך בשבולו כי אם עד הגבול, לא יותר, כי כל אחד ואחד יש לו גבול וצמצום בשבולו לפי ערכו, שאפילו בקדושה אסור לו לצאת חוץ לגבול שיש לו, בחינת: 'במפלא מקדש אל תדרש וכו', בחינת (שמות ט"ט): 'פן יהרסו אל ה' לראות וכו'. וזה בחינת (שם ל"א): 'ושמתיך בנקרת הצור', הנאמר במשה, בעת שצבחה לראות ולחשיג מה שהשיג, הינו שהבטיחו השם יתברך להגן עליו, שיהיה נסתר בנקרת הצור, דהינו בחינת צמצום, שלא יצא המח לשוטט חוץ לגבול שהיה לו:

גבול הקדושה

רבינו ממשיך ומבאר שעיקר קדושת הדעת תלוי בכך שאדם נזהר לא להניח את המח לצאת חוץ מהגבול שיש לו, גם בתוך הקדושה, כי כל אחד יש לו גבול לפי מדרגתו, [ומובן מהדברים שכשאדם נזהר לא לצאת חוץ מהגבול שלו בקדושה, ממילא אינו נופל למחשבות שהם לגמרי חוץ לקדושה].

כי עיקר עבודת האדם לילך עם מחשבות של אמונה שנותנים לו חיות ושמחה, שמחשבות אלו הם לפי מדרגתו, אבל מחשבות שמבלבלות אותו ומכניסות אותו לעצבות ומרה שחורה וכדו', פירושו שמחשבות אלו הם חוץ לגבולו, אפילו אם הם מחשבות קדושות, כי אם הם מרחיקים אותו מהאמונה והשמחה, ממילא מובן שזה לא בגבול הקדושה שלו, כי המחשבות שהם בגבול הקדושה של כל אחד ואחד, הם רק מחזקות אותו בשמחה ובאמונה, וכל אחד ואחד יש לו גבול, שיש מחשבות של אמונה שייכולים להחיות אותו ולשמחו ולחזקו באמונה מאוד מאוד, וזה עיקר העבודה בכל עת לחפש איך יכול להתחזק באמונה לפי מדרגתו ולפי הגבול שלו, ועל זה עצמו צריך בכל עת צעקה מעומק הלב להשית' שע"ז ממשיכים את העצה, ואז צריך להגדיל את העצות ע"י הארת האיש תבונות שזה זוכים ע"י המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים, שע"ז נמשך הארת העצות לכל אחד ואחד לפי מדרגתו וגבולו, ואז יכול לעלות ולהתחזק באמונה בדרך המיוחדת לו.

חנוך לנער

יסודות החינוך ע"פ דעת רביז"ל

לבנות מתוך תקוה

לעצמו להסתכל על העתיד לחזור לאסוף את הנשאר ולבנות הלאה.

אכן עיקר הבכיה היא על ההווה והעתיד, לבנות מתוך תקוה, יתן בעפר פיהו אולי יש תקווה, לחפש ולבקש אחר תקווה זו, כי הבכי של איש חכם ונבון - ובפרט כשאני מניחו מזה שנים ארוכות הוא סימן שעדיין לא אפסה תקוותו, ומתוך תקווה זו אני בוכים ומתאבלים שעדיין לא חזרה תקוות ישראל, ולא נבנה בית המקדש בימינו, ומי יודע כמה אני דוחים אותו, על זה אני בוכים ומיילים כל היום הנורא הזה.

ועל כן נקרא מועד כי יחד עם אותה בכיה מעורבת תקוה עצומה שבוודאי בא יבוא משיח בן דוד ויגאלנו גאולת עולם, מעורבים בה רגשי ציפה וכיסופים שיחיש ה' פדות עמו. ומצד זה נקרא תשעה באב 'מועד', כי בעצם הבכיה מרומז ענין זה שלא אבדה התקוה, ועל דא ודאי יש לנו לשמוח על עצם הגילוי שלא אפסה התקוה ובמהרה ישוב לגאלנו.

הנה בתשיעי לחודש אב חרב בית המקדש מכל וכל, כביכול השליך משים ארץ תפארת ישראל, גלה כבוד ישועתו, ונפלה ולא תוסיף קום בתולת ישראל.

אבל לעומת זאת אנו רואים דבר פלא - תשעה באב - היום החשוך ביותר בתולדות ישראל נקרא מועד, כמו שנאמר 'קרא עלי מועד לשבור בחור' (מדרש איכה א, נא, ובירושלמי ברכות פ"ב ה"ד), ולכן אין אומרים בו תחנון (כמובא בשו"ע או"ח תקנט, ד ועוד).

ולכאורה הוא דבר פלא. שדווקא יום זה שאנו מרבים בו כל כך בבכיה ואבלות על חורבן בית המקדש אנו קוראים אותו מועד וחג.

אכן יש לבאר שהבכיה של יום תשעה באב אינה על העבר לבדו. אין דרך בני ישראל - עם חכם ונבון להתאבל על דבר שחלף ואינו. כי באמת אין טעם לבכות על אבידה שאינה חוזרת ואין שום תועלת בבכיה זו. ולא על זה תיקנו חז"ל את הבכיה והאבילות לדורות, אלא אדרבא על אבידה כזו מוטב לחזור

עומק הפרשה

מציאה בלב סדום

וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי אֵל תֵּצֵר אֶת מוֹאָב:

'וכי מה עלה על דעתו של משה לעשות מלחמה שלא ברשות, אלא נשא משה קל וחומר בעצמו, אמר: ומה מדינים שלא באו אלא לעזור את מואב אמרה תורה צורר את המדינים והכיתם אותם, מואבים עצמן לא כל שכן. אמר לו הקדוש ברוך הוא: לא כשעלתה על דעתך עלתה על דעתי, שתי פרידות טובות יש לי להוציא מהן, רות המואביה ונעמה העמונית' (בבא קמא לח.).

עומק הענין מתבאר בדברי מוהר"ת, נשמת משיח היא תקוות הבריה, לכאורה מקומה של נשמה זו הוא מבית גדול ומיוחס, מדורי דורות של צדיקים בלא מום, אך באמת נשמה זו באה משני אומות מאוסות אלו, עמון ומואב, שאף שמם מגונה ומכוער (כמובא בב"ק שם). ודווקא מאומות אלו בונה השי"ת את נשמות משיח, דורות רבים משמר השי"ת שני אומות אלו עד שיצאו מהם נשמות אבודות וקדושות כדי להוציא מהם את משיח בן דוד.

מקומות זמנים ומצבים שונים יש בחיי האדם אותם הוא רוצה להסיר, לברוח מהם ולהתחמק מלרדת אליהם, זמנים של חושך ואפילה, מקומות שרחוקים

האם שייך להנחיל הרגש על צער החורבן לילדים נערים?

אחת הסיבות שקשה למצוא חיבור לתשעה באב, הוא מחמת שהנער שומע הרבה מצער הגלות, סיפורי חורבן, תיאורים מזמן ביהמ"ק. והנער לא יודע מה לעשות עם עצמו, מה עושים למעשה עם כ"כ הרבה צער, אין לו כלים להכיל זאת. לא יועילו טענות המחנכים, שהיום יש דור מנותק שלא מעניין אותם כלום, כל נער מצפה בליבו פנימה לשינוי הבריה, אך כיון שאינו יודע מה לעשות למעשה, אין לו יכולת לסחוב כל זאת, לכן מתחמק מלחשוב מהגלות, ובורח לעיסוקיו ותכניות בין הזמנים.

◆ ◆ ◆

רביז"ל אמר (ליקו"מ סי' ס"ז תנינא): מה שהיה היה, אין בוכים על העבר, מתגעגעים על העתיד, על הבית המקדש שעתיד להבנות.

יש להיזהר בכל הסיפורים לא לדבר מתוך מסכנות, אלא מתוך תקווה שיבוא יום שהכל ישתנה. תיאורי הצרות נועדו לעורר הבנה שהחיים האמיתיים הם לא הגלות, ואנו מצפים לגאולה. ויחד עם זאת לפתוח את העיניים לשים לב שגם בתוך הגלות 'לא מאסתים ולא געלתים', ולמרות הכל ה' שומר עלינו.

ולכן, יותר מתיאורי צער הגלות, יש לקרב לדמיון של בני הבית והתלמידים את הגאולה כדבר מציאותי שיכול לבוא כל רגע. לעצום העיניים, ולצייר ציורים בכח הדמיון של חיים בגאולה, כמו שמספרים סיפורי יציאת מצרים בליל הסדר, בכח וחוש הדמיון. לסיפורים כאלו כל הצעירים מתחברים.

◆ ◆ ◆

ועיקר הדבר, להכניס את הנער לדמיון אמיתי שהוא בעצמו הולך לחיות שם, לא רק עם ישראל בכלליות, וגם לא רק גאולה גשמית בו לא יהיו צרות, בריאות ופרנסה וכו'. אלא גאולה רוחנית בו יתחיל לחיות עם ה' ויתענג מחיבור לעולמות עליונים ודרגות עליונות של ייחוד עם ה'. אפשר לפתוח את המחשבה בשאלה: תנסה לצייר את עצמך מתפלל במניינו של משיח, איך ייראה תפילת שמונה עשרה שלך. באיזה אופן תלך ברחוב, איך ייראה האכילה שלך והיחס שלך לממון, אוכל, כבוד, טיולים וכו'. הספר ליקוטי מוהר"ן מסייע לך, כי כל תורה שם מצייר איך ייראה יהודי של גאולה.

ככל שמטיבים לקרב ללב את הדמיון הזה, אזי כשפותחים את העיניים וחוזרים למציאות האמיתית, אז יכול להתעורר געגוע עצום.

◆ ◆ ◆

אך כמו שאמרנו, גם כשהצלחנו לעורר אצל הנער געגוע, עדיין הוא לא יודע מה לעשות עם עצמו, האם צריך לבכות תמיד, האם אסור כבר להנות מכלום, אין לו כלים להכיל זאת, ולכן בורח מזה. חשוב מאוד לצמצם למעשה, יש ללמד שהתיקון הוא פשוט להתגעגע ולדמיין גאולה. לא מבקשים ממנו דווקא דמעות, לא צריך כל היום, זה גדול ממנו, די ברגעים קטנים של געגועים, פשוט לשבת ולהתגעגע. להכניס לראש שכל רגע שיושב ואומר קינות, או מתגעגע בגעגועים בעלמא בלי שום מעשה, זה בעצמו הפעולה שמפייס את השכינה. משיח מתחזק כשאחד חושב בצערו ובחסרונו.

◆ מזל טוב! בימים האחרונים סימום אלפים את הספה"ק ליקוטי מוה"ר במסגרת 'העמוד היומי', והחלו במחזור חדש. זה כבר עשרות פעמים שלומדי 'העמוד היומי' בליקוטי מוה"ר מסיימים את הספר כולו, וזאת ע"י לימוד של דקות ספורות ביום. המסלול נקבע בזמנו ע"י זקני חסידי ברסלב זצ"ל ויבדלט"א, כשבקע היה מי שאמר כי נדרש סדר לימוד מוגדל של דף או דפים ביום, כשהחלטה על עמוד אחד ביום מועדה להיות שווה לכל נפש. "וכל תורה ותורה שנגלה לעם סגולה, כלם מלאים עצות נפלאות ונזירות לעבודתו האמתית: יתברך, פאשר יראה ה' ונראה בעיניו, אם ישם לבו עליהם באמת לאמתו, כי אך לזה היתה פנתו הקדושה, לעורר ישנים ולהקיץ נרדמים, להישר לבות בני אדם אחינו בני ישראל אליו יתברך" - (מתוך ההקדמה).

◆ הופיע! הספר היקר "מאפר לפאר" הוצאת קרן ר' ישראל בער אודסר זצ"ל, בו מלוכטים ביד אמן דברי רביה"ק ותלמידיו זע"א על ענייני גלות וגאולה. להשיג בכל נקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. את כל ספרי ה'קרן' ניתן להשיג בכל רחבי הארץ, מרכזית הפצה: 2320*.

◆ בשורה טובה תדשו עצם: חדש! מערך הפצה אדיר ומרוכז למכירת והפצת ספרי רביה"ק ותלמידיו זע"א כולל משלוח לכל רחבי הארץ, כולל רבים מספרי הדור האחרון, הוצאות ומהדורות שונות, והכל במחירים מוזלים. מרכז "דף אחד": 0765989131.

יורל ע"י מנחם עלה לתרופה
בכל ענין או להצטרפות למנויים בדוא"ר:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 / 054-8591448
המערך נסמך למידע יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצח: עלה לתרומה, בנק
מרביתיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

אי אפשר לשום אדם בכלל ובפרט לבוא אל התקנה טובה כי אם על-ידי צער ויסורים ומרידות גדול שהיא בחינת אבילות שמתאבלין ומצטערין ומקמדין על חרבן בית המקדש, אבל גם בשמתאבלין ומקמדין על הצער והחרבן והעקור על שאנו רחוקים כל כך בגלותנו מאבינו שבשמים. גם אז אסור לשאר בזה, חס ושלום, רק לנחם את עצמנו בכל פעם בגדל התקנה שאנו מקוים לאחריה טוב לצאת מהגלות מאפלה לאור גדול, כי חסדי ה' לא תמנו וכו'.

(ליקוטי הלכות ביצה ה, א)

יהלום

לא יבנה ירושלים
עד שיהיה שלום
בין ישראל:

(ספר המדות אמונה מז)

כך תזכה יותר להרגיש את הגעגוע. ה) קינה הוא לא תפילה, הסתכלות על הכאב ולקונן על המציאות באופן של סיפור דברים.

ו) זועקים בקינות לשונות של 'איכה' - 'למה' וכדומה. כי כפי שברור לאדם שהמציאות שלנו היא מציאות של דביקות בה', ומציאות של הארת בית המקדש, לא רק כ'מותרות', אלא שלולא זאת אין לנו שום חיות וקיום, כך באמות תזכה לדעוק 'איכה' - 'איה'.

ז) תשתדל למצוא את מה שנעשה עמך בפרטיות בתוך מגילת איכה, לא רק סיפורים מהעבר.

ח) מכבים קצת האור, והוא לעורר הצעקה שלא ירמו אותך כל ימות השנה באורות לא אמיתיים של תאוות וכדומה, אלא חפצים אנו לראות אור אמיתי.

ט) דע והאמן בכל קינה, שהשינה יושבת כנגדך ומקוננת גם בגעגועים אליך. דע והאמן שאפילו כמה רגעים של געגוע טוב מאוד, ובכל פעם שתזכר מתשעה באב, תוציא אנחה מפיו או איזה דיבור של קינה - העיקר שתאמין בכל קינה שיש מי ששומע זאת.

לכבוד הבח"ח החפץ לדעת את המעשה אשר יעשו בתשעה באב איך להתחבר למעשה. להלן כמה נקודות חשובות.

א] זכור, אין מתאבלים על הבית שנחרב, אלא על האור האלוהי שהיה מתגלה בבית המקדש, ודבר זה יכול להתגלות אליך בגלות כשתשתוק ותתגעגע לך.

ב] אור הזה שזוכר אצל הצדיקים, ולכן תעורר געגוע ותפילה שתקבל הרגש בספריהם הקדושים.

ג] תקונן על שאין מצליחים להוציא עצות מספרי הצדיקים, עד שכל החיים שלנו הוא בבחינת 'תיקו', שאלות ללא תשובה, וב'קינות' מוסיפים את האות 'נון' ל'תיקו', ונעשה 'תיקון' (ליקו"מ סי' רמ"ז). ועל כן חולצים הנעלים, להראות שאין לנו עצות איך ללכת הלאה.

ד] זכור, אין מצטערים על העבר, אלא מתגעגעים על העתיד. גם בקינות שמזכירים את העבר, הוא בשביל לעורר געגוע על העתיד, להבין שהחיים האמיתיים הם לא בגלות. וכפי שתצייר בדעתך איך החיים שלך ייראו בזמן הגאולה, איזה מחשבות יהיו בראשך, איך ייראה תפילת שמו"ע, באיזה רוממות הלב תחיה לאחר ביאת המשיח,

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

הלכות שבת ערב ת"ב

מתירים באמירת 'שלום' וגוט שבת. אין להסיר את הפרכת והפפות בבית הפנסת לפני מוצאי שבת. ב. ובהגיע זמן מוצאי שבת, אין עושים 'הבדלה', אלא יש לעשות כן: כל אחד מבני הבית יאמר בברך המבדיל בין קדש לחול. חולצים את הנעלים. פושטים את הבגדים שנפרים שהם בגדי שבת, ולובשים בגדי החל. ויש להאיר שלא ללבש אז בגדים מכבדים שעדיין לא הלכנו בהם [ומצוי המכשול בבגדי הלילה]. וכן יש להסיר את המפה של שבת הפרוסה על השלחן. הבדלה וברכת הניר

א. אין עושים הבדלה במוצאי שבת זו אלא במוצאי תשעה באב. אבל בפרט 'בואר מאורי האש' על הניר, מברכים במוצאי שבת. אם כי בהלכה כתוב שמתברכים על הניר בבית הפנסת קודם 'איכה', מפני מקום מי שיש לו אשה או בנות בבית, נכון מאוד שלפני שהולכים לבית הפנסת, להדליק את ההבדלה ולברך 'בואר מאורי האש' ולהוציא את הנשים (כי "א"א שאין לשים לברך בעצמם ברכה זו אף שחייבים בהבדלה).

ב. מי שלא ברה על הניר בביתו לפני מערב או בבית הפנסת, יכול לברך על הניר כל הלילה. אבל לאחר שעבר הלילה אי אפשר לברך עליו.

ס. סתם להקל עליו התענית, יש להחמיר לא לקחת אותה בשבת. (ג) וזי שרופה להקל, יערב אותה בערב שבת בתוך איזה מאכל וימשיך, ואז יש מתירים לאכל או לשתות המשיקה הזה בשבת, אך יש להשתדל לקחתה בשני שלא בדרך שלוקחים בימות החול. ג. הכנת בגדים מכבדים על ידי לבישתם וכדומה] בשבת לצורך לבישתם בתשעה באב, הוא היתר דחוק מאוד, ועל כן אין לעשות כן אלא לצורך גדול מאוד. ד. אין לנקות את השלחן ולסדר את הבית, אלא אן ירק אם הדבר מפרע להמצא שם בעת הזאת בגלל זה. אבל אסור לעשות כן אם עושים כן עכשו בכדי להרויח זמן סדור במוצאי שבת, או כדי למצוא את הבית מסודר פשוטו כדומה. ו. כדומה. [דין זה שיש בכל שבת].

חליצת הנעלים וליבשת בגדי חול וכו' א. אף על פי שתכף מהשקיעה מתחילים כל דיני תשעה באב, ולכן אסורים כבר מאז באכילה שתיה ורחיצה, מפני מקום כל עוד שלא הגיע זמן מוצאי שבת, יש עדיין קדושת השבת ואין להראות 'אבלות' בשבת. ולכן עד זמן מוצאי שבת: אין לפשוט את בגדי השבת. אין לחלץ את הנעלים וכל שכן שאין ללבש געלי תשעה באב. אסור לשבת על הקרקע או על פסא נמוך.

תזכורת! בגדי החל שפשוטו ביום ששי יש להאחר להשאיר אותם במצב ובמקום שיהיה אפשר ללבשם שוב במוצאי שבת. וביתר שייך הדבר בבגדי הקטנים. כי במוצאי שבת הרי כבר תשעה באב, ואסור ללבש אז בגדים שנפרים שהם בגדי שבת, וגם אסור ללבש אז בגדים מכבדים שעדיין לא לבשו אותם מקדם. ואין להכין בגדים בשבת זו כדי שיהיו ללבשם בתשעה באב.

למוד תורה בשבת. לפי מה שפסק במשנ"ב: אפשר ללמוד מה שלבו תפיץ אפילו אחר חצות היום, וכל שכן אם בגלל זה יתבטל לגמרי מלמוד. ומכל מקום אין אומרים פרקי אבות. ונראה שאף הרוצה להחמיר, מפני מקום: אין לבטל סדר המלמוד בישיבה או שעור תורה של רבים. וכן מותר לבחון את הבנים אפילו במסגרת אבות ובנים שהוא בפרהסיא. וכן מי שלא הספיק לקרוא שנים מקרא, יכול לסיימו. וכן מי שיש לו שעור קבוע בתורה, ולא הספיק ללמוד, יכול ללמוד.

הכנה משבת לחול א. אין לומר בשבת 'שאוכלים כפי שיהיו לצום בתשעה באב'. ב. לקיחת תרופה להקל על הצום: (א) מי שמצטער מאוד מהתענית, ולוקח תרופה על מנת להקל עליו צער זה, מותר לו לקחתה בשבת (ב) אבל מי שאינו מצטער הרבה בתענית, ולוקח אותה

בשורה משמחת
לשוחרי ספרים, חזית ומפיצי:

מס' סדרת עינים פישן קו המנות דודים עם מענה אנשי בשעות היום - להזמנת ספרים בסיטונאות או לרחיבים. ומענה יתאפשר לכל דורש לרכוש ספר בקלות ובמהירות במחירי עדי חובת.

מרכז נתן להחבר כבוד סאונד ולפיקת המפיצים.

התקשרו עכשיו: 02-6645547

הספרים שהיפשה.

הדפוס
הדפוס קו המנות אנשי
מאת מנחם מאיר עינים

ניתן גם להזמין דרך האינטרנט
026645547@gmail.com